

Arrest

**nr. 148 925 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gelet op het uitstel verleend op de terechtzitting van 22 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 115 541 van 12 december 2013 omdat (i) er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 voorhanden is in Kabul, en (ii), daargelaten de veiligheidssituatie in zijn beweerde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 4 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban omwille van zijn tewerkstelling op de Amerikaanse luchtbasis van Bagram, en een vrees bij een terugkeer in Afghanistan problemen te krijgen omdat hij in België in een kerk heeft verbleven.

Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een foto van de bevestiging van de klacht die zijn vader neerlegde, een foto van een krantenartikel, en een begeleidend schrijven van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de motieven van zijn eerste en tweede asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, doch hij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat verzoeker, zo luidt de bestreden beslissing, naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Betreffende de kleurenkopie van de klacht die verzoekers vader zou hebben neergelegd wordt vastgesteld dat het eigenaardig is dat verzoeker over het bestaan van deze klacht niet eerder iets heeft gezegd, ook al was hij hiervan op de hoogte tijdens zijn tweede asielaanvraag, en geoordeeld dat aangezien verzoeker tijdens zijn twee vorige asielaanvragen niet aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben gehad met de Taliban omwille van zijn werk in de supermarkt in de Amerikaanse luchtmachtbasis in Bagram, de kleurenkopie van de klacht niets kan veranderen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband wordt tevens gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen. De commissaris-generaal wijst er ook op dat reeds bij verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zijn profiel op zich niet volstaat om aan te nemen dat hij nood heeft aan internationale bescherming, en verzoeker bovendien niet heeft aangetoond dat de Taliban op de hoogte zou zijn (geweest) van zijn activiteiten. Wat betreft verzoekers verklaringen over G.H. wordt opgemerkt dat nergens uit zijn verklaringen of de door hem neergelegde documenten blijkt dat diens dood rechtstreeks in verband kan worden gebracht met verzoekers vermeende problemen. Het werk als tolk of de moord op G.H. kan, zo wordt gesteld, geenszins rechtstreeks in verband worden gebracht met verzoekers functie en/of zijn vermeende problemen. Met betrekking tot de verwijzing van verzoekers advocaat naar foto's van verzoeker in de kerk en een video-opname van het standpunt van de Taliban over mensen die samenwerken met buitenlanders wordt vastgesteld dat deze documenten nooit werden neergelegd, en wordt erop gewezen dat verzoekers verblijf in de kerk reeds werd besproken tijdens zijn tweede asielaanvraag en verzoeker zelf verklaarde dat hij niet te zien was in videobeelden die in Afghanistan zouden zijn uitgezonden. Deze zaken kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen worden beschouwd, aldus de commissaris-generaal. Aangaande het feit dat zijn advocaat schrijft dat verzoeker kan geassocieerd worden met de overheid omwille van zijn werk, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker tijdens zijn vorige asielaanvragen niet aannemelijk heeft gemaakt een risico te lopen te worden vervolgd of in het verleden te zijn vervolgd. Ook verzoekers functie op zich volstaat, aldus de commissaris-generaal, niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, zoals reeds werd beargumenteerd tijdens zijn eerste asielaanvraag. Waar zijn advocaat schrijft dat verzoeker in Afghanistan in een situatie van isolement terecht zal komen omwille van zijn ziekte en omdat hij bijna 3 jaar in België woont, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker nergens tijdens zijn asielprocedure melding maakt(e) van een ziekte, en het schrijven van zijn advocaat geen medische attesten bevat. Evenmin heeft, zo vervolgt de beslissing, verzoeker aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn verblijf van bijna drie jaar in België niet meer zou denken en handelen zoals een Afghaan, zoals zijn advocaat beweert. Betreffende het feit dat verzoekers advocaat verwijst naar de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) en argumenteert dat het ingeroepen intern vluchtalternatief niet redelijk is, hierbij verwijzende naar het percentage acute ondervoeding in Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat nergens uit het schrijven van verzoekers advocaat blijkt dat er indicaties zijn dat verzoeker hierop een risico zou lopen. Er zijn, aldus de commissaris-generaal, dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker, om welke reden dan ook, niet in Kabul zou kunnen wonen. Voorts wordt geoordeeld dat daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een veilig en intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet te zien is op de beelden die werden uitgezonden. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

In de mate verzoeker verwijst naar de guidelines van het UNHCR waaruit blijkt dat de Taliban personen bedreigd en/of doodt die handelen in strijd met de regels van de Taliban of met de Taliban's interpretatie van de islamitische principes, normen en waarden, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn verblijf in een kerk of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij met buitenlanders heeft gewerkt. Zij beroept zich, onder verwijzing naar 's Raads arrest nummer 143 308 van 15 april 2015, op de schending van artikel 48/7 en stelt dat in haar geval geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief aangezien een intern vluchtalternatief enkel toepassing kan vinden wanneer er sprake is van willekeurig geweld wat *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij is namelijk van mening dat Baghram, de provincie waar zij vandaan komt, een van de veiligste provincies is. Verzoekende partij wijst tevens op de actuele situatie in Afghanistan en de dreiging van DAESH.

Ter terechtzitting van 22 mei 2015 legt verwerende partij informatie neer over de actuele situatie in Afghanistan: "Afghanistan Islamitische Staat in Afghanistan", d.d. 21 mei 2015. Een fotokopie van de informatie wordt aan de verzoekende partij overhandigd.

Teneinde verzoekende partij toe te laten kennis te nemen van de informatie wordt de zaak verder gezet op de terechtzitting van 12 juni 2015.

Verwerende partij stelt dat voor wat betreft de situatie in Baghram, alle factoren in aanmerking werden genomen om te besluiten dat er sprake is van willekeurig geweld in Baghram. Zij wijst er op dat er geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan, zoals blijkt uit de actuele informatie.

Verzoekende partij is het niet eens met de zienswijze van de commissaris-generaal in de COI Focus Afghanistan Islamitische Staat van 21 mei 2015, en stuurt ter ondersteuning van haar zienswijze een bundel artikelen over de actuele situatie in Afghanistan en de IS aanwezigheid. Zij betoogt dat het besluit dat DAESH in Afghanistan hoofdzakelijk zou bestaan uit buitenlanders niet klopt nu op p. 10, punt 3 van de COI Focus gesteld wordt dat de provinciale politiechef verklaarde dat de IS-strijders lokale figuren waren, en geen buitenlanders en de Taliban een lokale opstand organiseerde om de IS-strijders te verdrijven. Verzoekende partij vervolgt dat IS zeer veel gebruik maakt van de sociale media zoals gesteld door Osman (p. 13 COI) om jongeren te rekruteren (zij verwijst hier ook naar een door haar ingediend artikel van 24 mei 2015) en zij wijst er op dat zij zelf slachtoffer dreigt te worden van rekrutering, zeker wanneer zij, gefrustreerd omdat zij geen bescherming krijgt in België, teruggestuurd wordt naar Afghanistan. Verzoekende partij vervolgt dat CEDOCA zelf zeer goed op de hoogte is van het feit dat er sprake is van willekeurig geweld in Afghanistan, gelet op de wijze waarop zij haar vraag stelt over een aanslag in Jalalabad, zoals blijkt uit bladzijde 16. Verzoekende partij wijst er op dat ook de Pakistaanse president zijn bezorgdheid heeft geuit zoals ook blijkt uit de krantenartikels. Verzoekende partij wijst op een krantenartikel van 7 mei 2015 waaruit duidelijk blijkt dat jongeren zich aansluiten bij IS in Afghanistan en zij benadrukt nogmaals dat zij een ideale kandidaat is voor rekrutering en de asielinstanties daarvoor verantwoordelijk zijn.

Verwerende partij repliceert dat er geen duidelijke redenen zijn om aan te nemen dat IS in Afghanistan op dit moment een bedreiging is zoals blijkt uit de analyse die gebeurd is in de COI Focus. Zij wijst er op dat her en der verhalen en geruchten de ronde doen die niet kunnen gecontroleerd worden of die achteraf ongegrond bleken te zijn. Zij vervolgt dat de naam IS in de mond genomen wordt door de lokale politiefunctionarissen, soms om op die manier centen te krijgen. Bij veel incidenten die onderzocht werden kon de betrokkenheid met IS niet vastgesteld worden. Verwerende partij wijst er tevens op dat er ideologisch tussen de Taliban en IS problemen zijn en IS in Afghanistan voornamelijk op de sociale media aanwezig is. In antwoord op verzoekende partij haar betoog vervolgt verwerende partij dat zij bij het stellen van de vraag over de aanslag in Jalalabad geen juridische kwalificatie heeft gegeven en wijst zij voor wat betreft de analyse van deze aanslag naar haar COI p. 15. Ook de situatie van de Hazara gemeenschap komt in de COI aan bod op p. 14-15. Verwerende partij stelt voorts in antwoord op de artikelen ingediend door de verzoekende partij dat tot op heden er slechts sprake is van enkele Taliban-commandanten die zich zouden aangesloten hebben bij IS (zie p. 12-16 COI). Tot slot stelt verwerende partij dat uit haar COI blijkt dat de verschillende incidenten die in de krantenartikelen beschreven worden geanalyseerd werden en besproken en dat zowel in de COI of de krantenartikelen de analyse aan bod komt van Borhan Osman.

1.3.2. Waar verzoekende partij wijst op het feit dat zij met buitenlanders heeft gewerkt, met name als kassier in een supermarkt op de Amerikaanse luchtmachtbasis van Baghram, wijst de Raad op hetgeen hij eerder hieromtrent in het kader van haar eerste asielaanvraag bij arrest nr. 115 541 van 12 december 2013 heeft vastgesteld, namelijk dat, daargelaten de geloofwaardigheid van de problemen die zij hierdoor met de Taliban zou hebben gekregen, zij in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet beschikt.

Verzoekende partij haar argumentatie dat er *in casu* geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief aangezien een intern vluchtalternatief enkel toepassing kan vinden wanneer er sprake is van willekeurig geweld wat volgens haar te dezen niet het geval is, kan niet worden gevolgd. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze stelt en verkeerdelijk voorhoudt, kan er niet enkel toepassing gemaakt worden van een intern vluchtalternatief in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet wanneer er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van diezelfde wet, doch tevens wanneer vaststaat dat de verzoekende partij elders in het land van

herkomst, buiten de regio waar zij haar vrees of risico op ernstige schade situeert, geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koestert of geen reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/5, §3 bepaalt duidelijk: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Het intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet kan aldus toepassing vinden bij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of bij ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, en dus niet louter en alleen bij willekeurig geweld (in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet), zoals verzoekende partij verkeerdelijk meent.

Waar verzoekende partij in dit verband verwijst naar 's Raads arrest nr. 143 308 van 15 april 2015, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de betreffende kandidaat-vluchteling in die bewuste zaak, nu het een persoon betrof met een hoogstaande en zichtbare positie en een hoog risicoprofiel, daar waar verzoekende partij niet aantoonde dat zij een risicoprofiel heeft. De Raad wijst er ook op dat het arrest een individueel geval betreft. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

In de mate verzoekende partij van oordeel is dat de provincie Baghram, de streek waar zij vandaan komt, een van de veiligste regio's is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij met deze bewering geen afbreuk doet aan het onderzoek, de informatie en de conclusie van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie in Baghram. De verwerende partij repliceert overigens terecht dat het besluit van de commissaris-generaal steunt op verschillende factoren die in overweging moeten worden genomen.

Reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd bij 's Raad arrest nr. 115 541 van 12 december 2013 vastgesteld dat verzoekende partij, daargelaten de veiligheidssituatie in haar beweerde district van herkomst, in de Afghaanse hoofdstad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat CEDOCA zelf zeer goed op de hoogte is van het feit dat er sprake is van willekeurig geweld in Afghanistan, en verwijst hiervoor naar een vraag die gesteld wordt in de informatie van CEDOCA over een aanslag in Jalalabad. Verzoekende partij brengt echter geen concrete en objectieve informatie aan die de bij de aanvullende nota van 18 mei 2015 gevoegde informatie van het Commissariaat-generaal (EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan-Security Situation, januari 2015) omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder Kabul, waar zij, zoals eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 115 541 van 12 december 2013 werd vastgesteld, over een intern vestigingsalternatief beschikt, in een ander daglicht vermag te stellen. Uit de informatie bijgebracht door het Commissariaat-generaal blijkt niet, en verzoekende partij brengt zelf geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat burgers actueel in de Afghaanse hoofdstad een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.3.3. Wat betreft verzoekende partij haar betoog omtrent de actuele situatie in Afghanistan en de dreiging van IS, stelt de Raad vast dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke ter terechtzitting van 22 mei 2015 middels een aanvullende nota door verwerende partij werd neergelegd (COI Focus “Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan”, d.d. 21 mei 2015) blijkt dat er sinds de zomer van 2014 regelmatig berichten in de (sociale) media opduiken van waarnemingen van IS over heel Afghanistan. Deze

berichten dienen volgens verschillende analisten, die de situatie van zeer dichtbij en nauwgezet opvolgen, zoals bv. o.a. Osman Boshan en Kate Clark en hun team van Afghanistan Analysts Network (AAN), analist voor de International Crisis Group in Afghanistan Graeme Smith, en directeur van het Afghanistan Analysts Network Thomas Ruttig, evenwel met de nodige omzichtigheid te worden benaderd, aangezien ze vaak niet kunnen worden geverifieerd en ongegrond blijken. Soms is het niet duidelijk wie er achter gewelddadige incidenten zit, verschillen de meningen hierover, en worden de aanvallen zeer gauw en gemakkelijk in de schoenen van IS geschoven, terwijl er vaak geen enkele zekerheid over bestaat of er concrete aanwijzingen voor zijn (niet officieel opgeëist,...). Vaak is de berichtgeving afkomstig van figuren binnen de overheid of binnen de opstand die om lokale redenen profiteren van de weerslag die het effect dat het gebruik van de "merknaam" IS op media-aandacht heeft. Zo gaven in het verleden Afgaanse lokale gezagsdragers toe (hun uitspraken omtrent) de aanwezigheid van IS te hebben opgeblazen om meer geld en middelen te bekomen. Daarnaast gaat het ook vaak om buitenlandse strijders die hun toevlucht zoeken in Afghanistan naar aanleiding van het militair offensief in Waziristan in Pakistan. Het feit dat het gaat om buitenlandse strijders, deze vaak in groep worden waargenomen en zij plots opduiken, maakt dat nogal vaak snel de link wordt gelegd met IS, ofschoon die personen geen enkele band hebben met IS, maar nagenoeg steeds toebehoren aan andere groeperingen zoals bijvoorbeeld onder meer de Islamic Movement of Uzbekistan (IMU) die zich schuil houden rond Kunduz, waar hun etnische groep woont. De enige door IS in Syrië en Irak, waar de groepering, in tegenstelling tot in Afghanistan, wel op grote schaal aanwezig is en heerst, bevestigde manifestatie van IS in Afghanistan was de oprichting van de groepering "IS in Khorasan" onder leiding van Saeed Hafez Khan en Mullah Abdul Rauf Khadim, leiders welke beiden kort na de oprichting van de groepering, bestaande uit een klein aantal hoofdzakelijk Pakistaanse commandanten en enkele kleinere Afgaanse strijders, om het leven kwamen. Volgens de informatie is er geen enkele aanwijzing dat IS vanuit Syrië of Irak strijders of commandanten stuurt. Als er zich commandanten in Afghanistan loyaal aan IS verklaren, gaat het steeds om misnoegde of buitengesmeten lokale Taliban-commandanten die uit de gratie van de Talibanleiding zijn gevallen. Blijkens de informatie is er echter geen enkele geloofwaardige aanwijzing dat IS in Khorasan sinds de dood van haar leiders betrokken is geweest bij gewelddaden in Afghanistan, op één incident in Logar na. De operationele capaciteiten van IS in Afghanistan, waar hun slag- en mankracht erg beperkt blijft en niet verder gaat dan de oprichting van enkele kampen met kleine groeperingen en kleinschalige activiteiten en propaganda, staan dan ook sterk in vraag. Voorts stelt de informatie dat het paradoxaal genoeg de vaststelling is dat IS nog niet is kunnen doorbreken in Afghanistan en dit te danken is aan de Taliban, die nog steeds de grootste operationele capaciteit heeft en bedreiging vormt voor de stabiliteit van Afghanistan. De Taliban is lokaal ingebed en hangt een ideologie aan die niet te rijmen valt met het salafisme van IS. Volgens de analisten geeft de Taliban duidelijk aan dat ze geen concurrentie dulden op het slagveld en hebben ze in die zin al opgetreden tegen groeperingen die zich trouw aan IS hebben verklaard. Een samengaan van Taliban en IS is volgens de analisten dan ook heel onwaarschijnlijk. IS is in Afghanistan, zo blijkt uit de informatie, hoofdzakelijk aanwezig in de media en niet op het terrein.

De door verzoekende partij per brief d.d. 9 juni 2015 aan de Raad overgemaakte bundel artikelen doet geenszins afbreuk aan, en sluit integendeel aan bij voormelde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de aanwezigheid en 'opmars' van IS in Afghanistan. De artikelen, waarvan er enkele afkomstig zijn van Osman Borhan, die samen met zijn team de ontwikkelingen rond IS in Afghanistan op de voet volgen en wiens analyses voor de website van AAN de belangrijkste bronnen van de COI Focus van het Commissariaat-generaal zijn, sluiten immers aan bij en ondersteunen de vaststellingen in de informatie van de commissaris-generaal (en zijn gevolgtrekkingen hieruit) dat IS voornamelijk in de (sociale) media aanwezig is en niet echt op het terrein, dat verschillende incidenten zeer gauw gelinkt worden aan IS zonder dat hierover zekerheid bestaat of deze door IS officieel worden opgeëist, dat men de aanwezigheid van buitenlandse strijders in verband brengt met IS, louter en alleen omdat het buitenlanders betreft, terwijl het vaak niet zeker is dat ze tot IS behoren, en dikwijls van andere gewelddadige groeperingen deel uitmaken, dat na het oprichten van het IS-kalifaat in Khorasan de leiders omkwamen, dat de IS in Afghanistan nog niet erg operationeel optreedt en zeer beperkt aanwezig is, en dat dit voornamelijk te danken is aan de Taliban die zich vijandig opstelt tegen en op meerdere plekken in Afghanistan in gevecht is met IS. De bedreiging door IS in Afghanistan is aldus, zo wordt in enkele van de artikelen gesteld, tot dusver overroepen.

Er zijn aldus heden, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier alsook deze door verzoekende partij aangebracht, thans geen duidelijke redenen om aan te nemen dat IS in Afghanistan op dit moment een bedreiging is. Verzoekende partij toont het tegendeel geenszins *in concreto* aan. Ze toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal foutief is en dat diens gevolgtrekkingen, met name dat er thans in Afghanistan geen sprake is van een

opmars van en bedreiging door IS, ongeacht en daargelaten in welke mate hun samenstelling bestaat uit buitenlanders dan wel lokalen en in het voornaam lokale (voormalige) Taliban-commandanten, bijgevolg onjuist zijn. In tegendeel, de door verzoekende partij aangebrachte artikelen bevestigen grotendeels de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen.

Het feit dat IS, zoals verzoekende partij betoogt en uit de door haar aangebrachte informatie blijkt, in Afghanistan actief rekruteert via sociale media doet niets af aan de vaststelling dat de groepering, zo blijkt zowel uit de informatie vervat in het administratief dossier als deze aangebracht door verzoekende partij, vandaag de dag geen bedreiging vormt in Afghanistan en er van een opmars geen sprake is. Overigens kan de Raad slechts vaststellen dat indien IS rekruteert en propaganda voert via sociale media dit eveneens geldt voor andere landen, zoals zelfs de Westerse landen. Verzoekende partij haar vrees zelf persoonlijk het slachtoffer te worden van rekrutering door IS is hypothetisch en niet aannemelijk of overtuigend nu nergens uit de informatie -noch die van het Commissariaat-generaal, noch die van verzoekende partij zelf- blijkt dat er sprake is van een gedwongen rekrutering/inlijving, doch dat het daarentegen gaat om een tot nu toe beperkte groep van hoofdzakelijk misnoegde Talibanstrijders en soms jongeren, die zich (via de sociale media) aangetrokken voelen tot IS door het zien van het geweld/macht en vanuit een (religieus) extremisme en wrok tegen staatsapparaten/regeringen en buitenlandse troepenmachten. Zoals verzoekende partij zelf stelt, gaat het om jongeren die er zelf voor kiezen om zich bij IS aan te sluiten en is er aldus geen sprake van een gedwongen inlijving. Van een risico voor verzoekende partij, die zich zelf als een ideale kandidaat voor rekrutering beschouwt vanuit een frustratie omwille van het mogelijk ontlopen van bescherming in België en daarom de asielinstanties verantwoordelijk acht voor een eventuele rekrutering, door IS te worden gerekruteerd, is aldus geen sprake, nu blijkens de informatie de personen die van IS deel uit (beweren te) maken hiervoor zelf bewust kiezen. Het betreft dus veeleer een keuze, en geen verplichting/dwang tot de groepering toe te treden.

1.3.4. Verzoekende partij gaat niet in op hetgeen in de beschikking wordt gesteld omtrent haar verklaarde verblijf in een kerk en haar 'verwestering'. Zij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die deze en de andere vaststellingen in de beschikking en de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing vermogen te ontkrachten of weerleggen.

1.4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS